

Hồi 120

Thần Công Tuyệt Học

Tô Kiều Kiều, Lý Đại Chủy hận hóa công lúc nấn lên họ thành người, lại quên mất chấp cho họ đôi cánh, để lúc này bay vù đi cho le.

Chị em Mộ Dung không cầm được kích động.

Nễ Thập Bát và Du Tử Nha cùng đưa mắt nhìn nhau. Nễ Thập Bát thốt:

- Không ngờ Yến Nam Thiên và Di Hoa Cung Chủ lại có mặt tại đó !

Du Tử Nha đáp:

- Đi khắp nơi, mòn giày mòn cẳng, chân chồn rồi lại gặp nhau !

Quý Đồng Tử tặc lưỡi:

- Chẳng rõ quang cảnh lúc Yến Nam Thiên và Di Hoa Cung Chủ gặp nhau ra làm sao ! Ta nghĩ chắc là thích thú lắm !

Ai ai cũng động tính hiếu kỳ, muốn biết thái độ của hai bên gặp nhau như thế nào.

Tiêu Nữ Sử buột miệng hỏi:

- Di Hoa Cung Chủ có nhận ra Yến Nam Thiên hay không ?

Tiểu Tiên Nữ đáp:

- Mừng mừng là không. Nhưng khi Yến Nam Thiên lên thuyền, họ linh cảm nhân vật đó là ai, bởi cái khí phách của đại hiệp phi phàm, không phải mỗi cao thủ đều có được ! Đừng ai mong học tập cái khí phách đó !

Quý Đồng Tử lạnh lùng:

- Vị tất có ai muốn học tập !

Tiểu Tiên Nữ điểm một nụ cười:

- Kỳ quái nhất, là mừng tượng Tiểu Linh Ngư không hề biết mặt Yến Nam Thiên, nhưng khi Yến Nam Thiên lên thuyền rồi, nhìn hắn không chớp.

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Còn Tiểu Linh Ngư ? Hấn cử động ra sao ?

Tiểu Tiên Tử đáp:

Tiểu Linh Ngư nhìn Yến đại hiệp, rồi như cái máy từ từ đứng lên, từ từ bước đến gần lão, lão cũng từ từ đến hấn, miệng thốt mãi:

- Được lắm ! Được lắm ! Được lắm ! ...

Mô Dung San San cười nhẹ:

Mấy tiếng đó tiểu muội thốt qua một lần thôi, cũng đủ rồi, hà tất phải lập y lại như người trong cuộc ?

Tiểu Tiên Nữ tiếp:

- Yến Nam Thiên nấc một lúc hơn mười lượt, đôi mắt trợn ướn, tợ hồ lệ sắp rơi. Tiểu Linh Ngư không nói gì, chỉ quỳ xuống sàn gỗ, Yến Nam Thiên nắm tay hấn, thốt:

- Những gì người đã làm, ta biết hết ! Người không để mất mặt phụ thân người !

Nàng thuật lại, mà chính nàng cũng muốn khóc luôn, đủ thấy nàng xúc động mãnh liệt.

Nàng đi ra, mọi người cùng đi theo nàng, như bị nàng thu hút, và nghe nàng thuật, ai ai cũng xuất thần.

Họ ra đến bên ngoài sơn động mà chẳng một ai hay biết.

Tiểu Tiên Nữ lại tiếp:

- Di Hoa Cung Chủ từ đầu đến cuối, ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn họ. Lâu lắm, vị Đại cung chủ mới cất tiếng: “Chúng ta rồi cũng có lúc gặp nhau”.

Mộ Dung San San hỏi:

- Yến đại hiệp có lưu ý tới bà chăng ?

Tiểu Tiên Tử tiếp:

- Mãi một lúc sau, Yến đại hiệp mới quay mình lại, nhìn bà, rồi đáp: “Đáng lẽ chúng ta đã gặp nhau hai mươi năm trước”. Vị Đại cung chủ cười lạnh, thốt: “Người cho rằng muện, phải không ?” Yến đại hiệp ngẩng mặt lên không, buông tiếng thở dài.

Nàng cũng buông tiếng thở dài, như chính nàng là người trong cuộc.

Mộ Dung San San hỏi:

- Yến đại hiệp nói gì ?

Tiêu Tiên Nữ tiếp:

- Tiếng thở dài của Yến đại hiệp bao hàm bao nhiêu tâm sự chất dồn suốt hai mươi năm dài. Lão thốt: “Yến tôi còn sống đến hôm nay, thì cái việc đó vẫn chưa muộn”.

Mọi người cùng hấp tấp hỏi:

- Rồi sau ra sao ?

Tiểu Tiên Nữ tiếp:

- Lúc đó, song phương như kiếm tuốt vỏ, cung căng giây, tợ hồ tùy thời khắc mà xuất thủ. Bất quá, thân phận của họ cực cao, nên không thể gặp nhau là xáp đánh nhau liền. Chính tôi cũng nôn nao muốn biết muốn hai cao thủ tuyệt đỉnh đánh nhau thì quang cảnh như thế nào. Nhưng Cố Nhân Ngọc kéo tôi vào một góc, bảo tôi chạy đi, gọi các vị trở về gấp.

Nàng nhắc đến Cố Nhân Ngọc, đôi mắt nàng sáng lên, mặt nàng tươi lên.

Rồi nàng tiếp:

- Hấn nói, nếu các vị mất cái cơ hội này, thì thật là ân hận suốt đời. Cơ hội không tiền khoáng hậu.

Quý Đồng Tử kêu lên:

- Nào ân hận mà thôi. Có thể là nay đến phút thở hơi cuối cùng, ta không ngu yên được đó.

Hiên Viên Tam Quang chớp mắt:

- Mà họ đã khởi sự đánh nhau chưa ?

Tiểu Tiên Nữ lắc đầu:

- Tôi không biết.

Hiên Viên Tam Quang lại chớp mắt:

- Nếu họ thật sự chưa đánh nhau thì hay lắm.

Tiểu Tiên Nữ nhìn y:

- Tại sao ?

Hiên Viên Tam Quang thở dài:

- Lưỡng hổ tương tranh, tất hữu nhất vong. Mà biết đâu cả hai cùng bị thương như nhau. Cuộc chiến này nếu có xảy ra, thì hậu quả tai hại không biết sao mà nói được. Chúng ta không nên hy vọng nó xảy ra là hơn !

Hoa Vô Khuyết nhìn y với ánh mắt đầy cảm kích. Hắn biết khi song phương động thủ là không đình thủ, từ đến lúc có một chết, hoặc cả hai cùng chết.

Vô luận ai thắng ai bại, hắn và Tiểu Linh Ngư phải mang một mối thâm thù đối với nhau.

Mối thù đó khó mà giải tỏa.

Tất cả đều im lặng qua một lúc lâu, Du Tử Nha buột miệng thở dài, thốt:

- Nếu cả hai cùng bị thương trong cuộc chiến đó, thì quả thật là một sự đáng tiếc.

Tiêu Nữ Sử mỉm cười:

- Người hy vọng cả hai cùng vô sự, để giao thủ với người, phải không ?

Du Tử Nha điềm nhiên:

- Chứ người không tưởng là nên thực nghiệm cái môn công mới của người, tên Hoàng Thập Bát Biến đó sao ?

Tiểu Nữ Sử khẽ thở dài:

- Điều đáng tiếc là nghe khẩu khí của họ qua cuộc đối đáp đó vị cô nương này thuật lại, thì mối hận thù giữa họ rất thâm sâu. Yến Nam Thiên chờ đợi phút giây này suốt hai mươi năm dài, bây giờ thời cơ đã đến rồi, khi nào lão ta chịu bỏ qua.

Du Tử Nha cũng thở dài, nối tiếp:

- Nếu mà cả hai động thủ, thì trên thế gian này vị tất có ai cản ngăn họ rồi ?

Lúc họ về đến bờ sông, thì bàn ghế trong các dãy nhà tiệc đều được dọn dẹp hết rồi, chỉ còn lại giấy hoa và trường liễn, giấy hoa và trường liễn bay theo gió, phất rẹt rẹt giữa không gian.

Họ nghĩ, cuộc chiến xảy ra trong đêm, và lúc đó thì khung cảnh chắc là thê lương cực độ.

Nhân sinh không có cuộc hợp nào không tan, cuộc hợp dù dài lâu đến đâu cũng có lúc tan, không từ biệt thì sanh ly.

Đã biết như vậy, thì hà tất vội vàng hấp tấp, lo thịnh tính suy, mưu thành, phong bại ?

Nơi khoảng trống dựa các dãy nhà tiệc, hiện tại có một nhóm người đang tụ tập tại một chỗ. Chừng như họ bao vây một cái gì ở trung tâm.

Chẳng biết cái gì đó, nhiệt náo như thế nào mà nhóm người quá chăm chú nhìn như vậy ?

Yến Nam Thiên và Di Hoa Cung Chủ đang đánh nhau ở trong đó ?

Hiên Viên Tam Quang vọt mình lên, định xô vệt đám người đó mà vào trong.

Nhưng, đám người vừa trong thấy họ trở về, liền tự động mở một lối trống cho họ đi vào.

Không có Di Hoa Cung Chủ. Không có Yến Nam Thiên và Tiểu Linh Ngư.

Họ đi đâu ?

Không lẽ Tiểu Tiên Nữ bịa chuyện đùa cho vui ?

Tiểu Tiên Nữ lúc đó kêu lên.

- Họ đi đâu ? Tiểu tử, người thấy họ đi đâu chẳng ? Còn Cố công tử ?

Gọi tiểu tử là nàng hướng về chị em họ Mộ Dung, nàng liễu đầu này được cất đặt hầu hạ Tiểu Tiên Nữ, trong thời gian Tiểu Tiên Nữ đến chơi với họ.

Liễu đầu đó tên là Tiểu Man.

Tiểu Man thở phào, chớp mắt, đáp:

- Cô nương đi rồi, cái vị Yến đại hiệp đó ngồi xuống, cùng vị Tiểu Linh Ngư uống rượu, cả hai người này một chén, người kia một chén, họ ăn uống liên miên, họ nói chuyện huyền thiên, một lúc họ bật cười, rồi họ nói, một lúc họ thờ dài. Còn các vị cô nương họ Tô thì chỉ có cười và rót rượu cho họ mà thôi, chứ không nói năng chi cả. Tuy nhiên, cô nương ấy chốc chốc lại quay mặt về phía sau, đưa tay áo lau lệ.

Tiểu Tiên Nữ hiểu là họ tỏ bày tâm sự với nhau, quanh những nỗi niềm bi hoan ly hiệp.

Dù vậy, nàng vẫn hỏi:

- Họ nói gì với nhau ?

Tiểu Man đáp:

- Họ nói rất nhỏ, tôi không nghe lọt. Tôi chỉ nghe được mấy tiếng, nhưng nghe vậy thôi chứ chẳng hiểu gì hết.

Tiểu Tiên Nữ cười, mắng:

- Người thì hiểu gì mà nói. Ta chỉ muốn biết họ nói với nhau làm sao, người nghe thế nào, thuật lại thế ấy, ai mượn người giải thích ?

Tiểu Man cuối đầu, tiếp:

- Nói thực với cô nương, tôi thấy họ, bỗng nhiên lòng chua xót quá, muốn khóc được vậy đó.

Hiên Viên Tam Quang nhớ lại những tao ngộ của Tiểu Linh Ngư và Yến Nam Thiên, bất giác đau lòng, cao giọng thốt:

- Đúng vậy ! Chính tại hạ đây nghe thuật lại mà cũng xót xa trong lòng ghê ! Hà hướng vị cô nương đó có nhìn thấy họ !

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt, rồi quay sang Tiểu Man, hỏi tiếp:

- Lúc họ nói chuyện với nhau, Di Hoa Cung Chủ làm gì ?

Tiểu Man đáp:

- Di Hoa Cung Chủ ngồi ở bàn khác, không nhìn họ, thái độ ung dung. Chừng như hai bà biết là sau khi Yến Nam Thiên dứt câu chuyện với Tiểu Linh Ngư rồi, sẽ quay sang hai bà.

Ai ai cũng thở dài. Họ biết, Yến Nam Thiên quyết tử chiến với Di Hoa Cung Chủ, nên trước khi giao thủ, đem hậu sự ký thác cho Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Man tiếp luôn:

- Cả hai mừng tởng là nói chẳng bao giờ biết chuyện. Vị Tiểu Linh Ngư Thiếu gia đó nói nhiều hơn hết, bình sanh tôi chưa thấy một nam nhân nào nói nhiều như vậy, chỉ có những mục già, có thói quen mồm hoa mép đó thôi !

Hiên Viên Tam Quang thở dài:

- Tiểu cô nương không hiểu đó thôi ! Chẳng qua Tiểu Linh Ngư hiểu được tâm ý của Yến Nam Thiên, nên cố ý nói mãi, để kéo dài thời gian...

Tiểu Man thốt:

- Nói như vậy thì Yến đại hiệp cũng đoán được tâm ý của Tiểu Linh Ngư.

Hiên Viên Tam Quang trầm giọng:

- A ?

Tiểu Man tiếp:

- Bởi, Yến Đại Hiệp bỗng nhiên đứng lên, vỗ tay lên đầu vai của Tiểu Linh Ngư, cười lớn thốt: “Yến đại thúc của người từ lúc nào cũng như lúc nào, đánh là thắng, trăm đánh trăm thắng, người đừng lo chi cho mệt”.

Du Tử Nha cười lạnh:

- Trăm đánh trăm thắng ! Khoác lác quá chừng !

Hiên Viên Tam Quang cũng cười lạnh:

- Ai nói câu đó, tại hạ cho là khoác lác. Nhưng Yến Nam Thiên nói, là phải có ! Không ai không chắc !

Du Tử Nha không cãi, chỉ hứ một tiếng !

Tiểu Man đáp:

- Tiểu Linh Ngư nhìn Yến Dạ Hiệp, tự hồ muốn nói gì đó, nhưng Di Hoa Cung Chủ đã đứng lên, bước ra ngoài. Yến đại hiệp bước theo liền. Họ chẳng nói với nhau một tiếng, song không hiểu tại sao, tôi bắt đầu khẩn trương lên, con tim nhảy thình thịch, cơ hồ vượt khỏi lồng ngực.

Nàng vốn linh lợi, âm thanh dễ nghe, thấy mọi người chăm chú, lại càng nói năng khéo léo duyên dáng hơn ngày thường.

Như đây với nàng, mọi người cũng bắt khẩn trương lên, mừng tượng chính họ chứng kiến sự tình.

Gió sông thổi lạnh, như mang sát khí về gieo rắc quanh vòng đất trống.

Ai ai cũng rợn mình.

Tiểu Man rụt cổ, thuật tiếp:

- Nhưng ra đến bên ngoài rồi, họ không động thủ ngay, họ đứng cách nhau xa xa, đối diện nhau, cùng giương mắt nhìn nhau.

Du Tử Nha hỏi:

- Yến Nam Thiên không dùng vũ khí ?

Tiểu Man lắc đầu:

- Không, Di Hoa Cung chủ cũng thế.

Du Tử Nha cau mày lẩm nhẩm:

- Nghe nói kiếm pháp của Yến Nam Thiên là vô song, tại sao lão ta dùng cái sở trường, dùng cái sở đoản. Không dùng kiếm mà giao đấu à ? Không lẽ mấy năm sau này, lão luyện được quyền pháp mà lão tin tưởng là thừa đối phó với chưởng pháp của Di Hoa Cung chủ ?

Nên biết chưởng pháp của Di Hoa Cung có nội lực dội dào, cầm như hi hữu trong võ lâm.

Cho nên, Du Tử Nha không nói là Yến Nam Thiên luyện chưởng pháp, mà chỉ nói là quyền pháp. Lão cho rằng, trên đời không thể có một loại chưởng pháp làm sở trường.

Tiểu Man tiếp:

- Tuy họ không dùng vũ khí, song bàn tay không của họ còn nguy hiểm hơn vũ khí, tợ hồ một chiêu đưa ra là đủ phân thắng bại, sanh tử rồi !

Tiểu Nữ Sử nhìn qua Du Tử Nha, mỉm cười, thốt:

- Tiểu cô nương này xem vậy mà sánh sỏi quá !

Tiểu Man cắn môi, cười nửa nụ, rồi tiếp:

- Lúc đó, tôi hết sức khẩn trương, định yêu cầu Cố công tử tới khuyên can họ, đừng đánh nhau. Nhưng Cố công tử đoán được ý của tôi, cho tôi biết rằng, tuy hiện tại họ chưa xuất thủ, song tinh thần của họ đã được vận dụng triệt để, người ngoài đừng nói là khuyên can họ được hay không, chỉ sợ bước đến gần là bị chân khí của họ đẩy vội trở lại, có thể ngã nhào là khác.

Tiểu Nữ Sử hoặc vô tình, hoặc hữu ý nhìn qua Tiểu Tiên Nữ, cười thốt:

- Vị Cố công tử đó có cái lối nhận xét cao minh quá !

Tiểu Man đáp:

- Trong lúc Cố công tử cùng tôi thì thầm nói chuyện với nhau, vị Tiểu Linh Ngư thiếu gia chẳng hiểu rõ tại sao lại nghe lọt bỗng nhiên bước tới, nói với Cố công tử như vậy: “Người cho rằng thật sự không có ai khuyên can họ nổi, phải không ?”

Tiểu Tiên Nữ cao mà:

- Tiểu quỷ đó định giở trò gì đó chứ ?

Tiểu Man tiếp:

- Cố công tử sững sốt một chút, rồi gật đầu mãi. Tiểu Linh Ngư lại thốt: “Nếu vậy, ngươi lại đánh cuộc với ta đi”.

Tiểu Tiên Nữ khấn cấp, hỏi:

- Hắn là con quỷ linh tinh, Cố công tử là con người thành thật, làm sao đánh cuộc với hắn được ?

Tiểu Man, tiếp:

- Cố công tử vốn không muốn bắt cuộc, nhưng Tiểu Linh Ngư lại thốt....rằng...

Tiểu Tiên Nữ lo lắng:

- Hắn thốt làm sao ?

Tiểu Man cúi đầu tiếp:

- Tiểu Linh Ngư thốt: “Ta biết mà, chẳng bao giờ cố tiểu muội dám đánh cuộc với ta ! Thế thì thôi vậy !”

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Hay ghê ! Hay ghê ! Không ngờ Tiểu Linh Ngư lại học được cách dụ người đánh bạc của Ác Đồ Quỷ ! Với lối thích tướng đó, dù cố Tiểu muội không dám đánh cuộc cũng phải đánh.

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt nhìn y.

Tiểu Man tiếp:

- Đúng như vậy, quả nhiên. Cố công tử nhận bắt cuộc liền.

Tiểu Tiên Nữ đỏ mặt, dậm chân, hỏi:

- Tại sao Cố công tử không dần tánh được ? Họ đánh cuộc làm sao ?

Tiểu Man tiếp:

- Tiểu Linh Ngư thốt: “Ta có thể nói một câu, là có thể làm cho Di Hoa Cung Chủ dừng tay. Yến Đại thúc còn lại một mình, tự nhiên không thể xuất thủ”. Cố công tử không tin là cái chắc.

Tiểu Nữ Sử thốt:

- Đừng nói là Cố công tử không tin, cả đến ta đây cũng không tin được ! Cái cuộc đó, nếu là ta, ta cũng bắt !

Tiểu Man thở dài thốt:

- Thế là lão nhân gia thua rồi ! Tiểu Linh Ngư thốt: “Nếu ta thua, thì tùy tiện nơi người bảo ta làm gì, ta cũng làm, muốn xử trí ta cách nào cũng được. Ngược lại ta ăn, thì người phải làm cho ta một chuyện”.

Tiểu Tiên Nữ gấp giọng:

- Chuyện gì ?

Tiểu Man tiếp:

- Lúc đó, Tiểu Linh Ngư thiếu gia không nói. Sau lại khi thiếu gia nói, thì tôi không được nghe.

Tiểu Tiên Nữ dậm chân:

- Ta nói, người thật vô dụng mà ! Cái gì người cũng không biết. Không biết hết trơn hết trọi ?

Tiêu Nữ Sử mỉm cười:

- Thực ra thì tiểu cô nương nhà ta biết nhiều việc lắm chứ !

Hiển Viên Tam Quang chen vào:

- Đúng vậy ! Tiểu cô nương này biết lắm việc đấy ! Tiểu Linh Ngư nói như thế nào mà Di Hoa Cung Chủ chịu dừng tay ?

Tiểu Man tiếp:

- Tiểu Linh Ngư hưởng về vị cung chủ đứng bên ngoài, thốt: “Đáng tiếc quá ! Đáng tiếc thật ! Lúc ta và Hoa Vô Khuyết đánh nhau, chỉ sợ thơ thơ người không chứng kiến được !”

Tiêu Nữ Sử cau mày:

- Hắn nói vậy rồi Di Hoa Cung Chủ dừng tay à ?

Tiểu Man gật đầu:

- Dừng tức khắc mới lạ cho chứ ! Thật tôi chẳng hiểu nổi tại sao !

Tiêu Nữ Sử kinh ngạc:

- Tại sao bà ấy nhất định phải xem cuộc chiến giữa Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết ? Không lẽ cuộc chiến đó còn hay ho, đáng xem hơn cuộc chiến giữa bà ta và Yến Nam Thiên ?

Du Tử Nha cau mày:

- Yến Nam Thiên đã luyện được công phu gì, khiến cho Di Hoa Cung Chủ dừng tay ?

Tiểu Man tiếp:

- Không phải Yến đại hiệp làm cho Di Hoa Cung Chủ phải dừng tay ! Mà chính là Tiểu Linh Ngư thiếu gia đó !

Mộ Dung San San quở:

- Nói nhiều lắm đó nhé, Tiểu Man !

Tiêu Nữ Sử mỉm cười:

- Nếu Di Hoa Cung Chủ nắm được cái lễ tất thắng trong tay, thì cứ đánh, sau khi đánh xong, vẫn còn xem được Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư đánh nhau như thường, chứ làm gì phải dừng tay ? Phải vậy không ?

Tiểu Man suy nghĩ một chút, cúi đầu, cười nhẹ đáp:

- Đúng vậy ! Tôi ngu qua !

Quả đúng như Tiêu Nữ Sử đoán, lúc đó Di Hoa Cung Chủ dừng tay, là vì bà ta phát hiện ra vũ công của Yến Nam Thiên cao thâm không ước lượng ở mức độ nào nổi !

Vì không nắm được cái lễ tất thắng, bà dừng tay.

Hiên Viên Tam Quang chỉ nghĩ đến Tiểu Linh Ngư thôi, không màng chi đến những người khác, việc khác.

Y hỏi:

- Rồi Tiểu Linh Ngư thiếu gia đi đâu ?

Tiểu Man thuật tiếp:

- Yến đại hiệp cùng Di Hoa Cung Chủ ước định nhau, mỗi ngày vào sáng sớm, lúc thái dương vừa lên, song phương gặp nhau nơi đầu núi. Cho đến khi nào Di Hoa Cung Chủ tìm được vị... Hoa thiếu gia, khi đó thì... song phương khai chiến. Rồi Yến đại hiệp dẫn Tiểu thiếu gia đi luôn.

Hiên Viên Tam Quang lại hỏi:

- Còn Di Hoa Cung Chủ ?

Tiểu Man tiếp:

- Tự nhiên họ đi tìm Hoa thiếu gia. Rất có thể hai bà sắp trở về đây ! Bởi, Cố thiếu gia có cho hai bà biết Hoa thiếu gia và các vị đưa nhau đi cứu người.

Tiểu Tiên Nữ bần khoản về Cố Nhân Ngọc, giành hỏi liền:

- Còn Cố thiếu gia đi đâu ?

Tiểu Man tiếp:

- Cố thiếu gia thua cuộc rồi, là đi làm cái việc do Tiểu Linh Ngư thiếu gia giao phó.

Tiểu Tiên Nữ dậm chân:

- Tiểu quý đó bảo người ta đi làm cái gì, ở đâu chứ ? Tại sao Cố công tử lại chịu đi ?

Mô Dung San San cười khúc khích, thốt:

- Cung hỷ cho Trương muội đó !

Tiểu Tiên Nữ hừ một tiếng:

- Người ta đang bấn loạn tâm tư đây, ở đó mà mừng ! Mừng cái gì chứ ?

Mộ Dung San San vẫn cười:

- Cố tiểu muội là người chi của Trương muội, mà Trương muội lo quýnh quáng như vậy ?

Tiểu Tiên Nữ gất lên:

- Nữa ! Hấn có tên, có tuổi đàn ông, sao thơ thơ lại bắt chước thiên hạ, gọi là Cố tiểu muội ?

Mộ Dung San San cười sặc sặc:

- Cái tên Cố tiểu muội là do Trương muội đặt ra, ngu thơ gọi theo, chứ có bắt chước ai đâu ? Bây giờ lại cấm người ta gọi như vậy, thế là nghĩa gì ? Tại sao ? Mới vắng hai người có một ngày, không ngờ cả hai lại quan hệ với nhau dữ !

Tiểu Tiên Nữ đỏ mặt, cúi đầu ấp úng:

- Chúng tôi... chúng tôi...

Mộ Dung San San đưa tay vuốt nhẹ má nàng, mắng yêu:

- Quý liễu đầu định che mắt bọn ta mà được à ? Muốn trốn dài một bữa tiệc vui phải không ?

oOo

Mộ Dung Song vụt thốt:

- Người ta đã không đánh nhau, các người còn vây quanh ở đây làm gì ? Không lẽ chờ hoa nở trên cuộc đất này mà xem ?

Tiểu Man cười, đáp:

- Nếu là hoa nở thì đâu có kỳ ? Cái lạ là mặt đất bỗng nhiên sanh ra bánh bao ! Bọn tôi xem là xem cái đó !

Mộ Dung Song giật mình:

- Đất sanh bánh bao ?

Nàng nhìn ra. Mọi người nhìn ra.

Quả nhiên, đất nơi đó lồi lên, mừng tượng bánh bao, mừng tượng những nắm mồ nho nhỏ !

Mộ Dung San San cười nhẹ:

- Cái đó có chi đẹp mà nhìn ?

Tiểu Man đáp:

- Xem vậy mà kỳ quái lắm đó mợ ơi ! Chính nơi đó là chỗ Di Hoa Cung Chủ đứng, mặt đất vốn bằng phẳng, nhưng bà vừa đến nơi, là đất cũng từ từ lồi lên, đất mừng tượng biến mềm như bột nhồi, bà ta ấn chân xuống, là lồi lên như vậy đó !

Bọn Du Tử Nha, Nễ Thập Bát kinh ngạc, vội chạy tới nơi, quan sát.

Một phút sau, họ đồng kêu lên:

- Quả thật mà !... Nhưng, có thể như vậy được sao ? Một cơ duyên thành tựu hy hữu !

Những người còn lại cũng chạy đến xem.

Nơi đó có hai dấu chân, song không lõm xuống mà lại lồi lên cao độ tấc.

Phàm cao thủ vận công trước lúc giao đấu, thì ấn chân xuống đất, thành dấu, sâu hay cạn tùy theo mức độ tu vi cao hay thấp, chứ không khi nào dấu chân lại lồi lên như vậy !

Đúng là một sự kỳ quái.

Mộ Dung San San chớp mắt hỏi:

- Không lẽ Di Hoa Cung Chủ đã luyện thành một môn công lực kỳ quái dị ?

Du Tử Nha thở dài:

- Hiển nhiên là vậy rồi chứ còn gì nữa ? Dù chẳng là không tiền khoáng hậu, chí thiếu cũng giúp bà ta hãnh diện khinh đời trong thời buổi hiện tại !

Mộ Dung San San kêu lên:

- A ?

Du Tử Nha hỏi:

- Các vị thấy hai dấu chân trên mặt đất đó chứ ?

Hỏi để mà hỏi, hỏi để nhấn mạnh cái ý, chứ lão thừa hiểu ai ai cũng thấy.

Cho nên, hỏi xong, lão tiếp liền, không chờ ai đáp:

- Chỉ vì lúc vận hành công lực, thì công lực đó không phát huy ra ngoài, mà lại thu hút vào trong, vô luận vật gì phạm và lúc đó, cũng bị thu hút vào bà, như kim khí bị nam châm thu hút.

Mộ Dung San San động tâm, hỏi:

- Như vậy là công lực bà ta vĩnh viễn không tiêu, trái lại còn tăng gia, càng sử dụng càng phát sanh ?

Du Tử Nha gật đầu:

- Đúng như vậy ! Cho nên lúc giao đấu, càng dùng công lực, công lực càng sang nhiều, mà đối phương càng lúc càng suy yếu. Nếu một người đồng tài đồng sức mà giao đấu với bà, thì người đó cuối cùng rồi cũng phải bại.

Mộ Dung San San kinh hãi:

- Môn công đó là môn công gì ?

Tiêu Nữ Sử đáp chân Du Tử Nha:

- Chỉ có Minh Ngọc Công, luyện đến tầng thứ chín, mới sanh ra hiện tượng đó. Khi đạt đến bậc chín rồi, chân khí trong người của bà cứ lưu chuyển vòng vòng, vô luận vật gì chạm vào mình bà, chạm bất cứ nơi bộ phận nào, lập tức chân khí đó vận chuyển ngay đến chỗ bị chạm.

Mộ Dung San San hỏi:

- Vậy là người nào chạm đến người bà, chân khí của người đó bị nội lực của bà hút hết ?

Tiêu Nữ Sử đáp:

- Cái đó còn tùy ở kháng lực của đối phương. Nếu kháng lực mạnh thì chẳng sao. Nhược bằng kháng lực yếu thì phải bị hút !

Mộ Dung San San chớp mắt:

- Nếu thế, ai luyện thành công phu đó, thì trở thành vô địch trong thiên hạ rồi !

Du Tử Nha thở dài:

- Đúng vậy ! Bà ấy quả thật vô địch trong thiên hạ rồi ! Chuyển đi của bọn ta lần này, cầm như vô ích !

Mộ Dung San San tiếp:

- Nếu bà ta là vô địch trong thiên hạ, thì Yến Nam Thiên đâu còn là đối thủ của bà ta nữa ? Nhưng tại sao bà còn đổ kị Yến Nam Thiên ? Không lẽ Yến Nam Thiên cũng luyện thành loại công phu đó ?

Tiêu Nữ Sử đáp:

- Không có việc đó đâu ! Đồng công phu, đồng mức thành tựu, đấu chứ không có lý do đổ kị đối phương !

Mộ Dung San San cau mày:

- Thế tại sao Di Hoa Cung Chủ lại dừng tay ?

Du Tử Nha trầm ngâm một lúc. Tiêu Nữ Sử đáp thay:

- Chỉ có một giải thích, là Yến Nam Thiên đã luyện được một môn công thần diệu kỳ bí, có thể tranh hơn thua được với Minh Ngọc Công.

Mộ Dung San San trở mắt:

- Có thể một môn công thần kỳ như vậy sao ?

Tiêu Nữ Sử đáp:

- Có một loại !

Mộ Dung San San hỏi:

- Môn công gì ?

Tiêu Nữ sử đáp:

- Giá Y Thần Công !

Mộ Dung San San kêu lên:

- Giá Y ?

Tiêu Nữ Sử đáp:

- Phóng theo cái ý vì người khác mà mặc chiếc áo cho họ.

Mộ Dung San San lắc đầu:

- Như thế thì có lợi cho đối phương, chứ ích chi cho mình đâu ?

Tiêu Nữ Sử gật đầu:

- Cái nghĩa thì là vậy ! Phàm luyện xong môn Giá Y Thần Công, thì trong người như bốc lửa, thiêu đốt ngày đêm không chịu nổi. Do đó, cần phải chuyển đi nội lực, và chân khí sang kẻ khác.

Bà thở dài tiếp:

- Nhưng, thời gian tối thiểu cần thiết cho việc luyện thành môn Giá Y Thần Công đó, phải là hai mươi năm liên tục. Thành tựu rồi, có ai chịu sang nhượng cho kẻ khác bao giờ ? Người ta phải tiếc cái kết quả của bao nhiêu năm đã khổ nhọc chứ.

Du Tử Nha phụ họa:

- Cho nên ngày trước có lời truyền thuyết muốn hại một người nào, thì cứ truyền thọ cho người đó cái tâm pháp luyện Giá Y Thần Công, thọ nhận tâm pháp đó, là thọ nhận một nỗi khổ vô biên, chịu đựng suốt đời !

Mộ Dung San San thốt:

- Nếu vậy, Yến Nam Thiên mà không đánh với Di Hoa Cung Chủ, là phải bị hành hạ rồi chết luôn !

Du Tử Nha lắc đầu:

- Chỗ hay của Giá Y Thần Công là người được sang nhượng thì hưởng thọ cái diệu dụng vô cùng của nó, còn người nhượng thì như ngọn đèn cạn dầu. Nói một cách khác người thứ hai hưởng dụng, còn người thứ nhất thì hy sinh.

Mộ Dung San San hỏi:

- Ý tiên bối muốn nói là có người luyện môn công đó rồi chuyển sang cho Yến đại hiệp ?

Du Tử Nha lại lắc đầu:

- Cũng không phải ! Bởi, khi môn công đó được chuyển sang người thứ hai, thì oai lực của nó kém giảm rất nhiều, nó không còn tương đương với Minh Ngọc Thần Công nữa !

Mộ Dung San San càng nghe càng không hiểu gì cả.

Nàng nhìn mọi người, thấy mọi người chờ đợi, nàng hỏi tiếp, bởi chỉ có nàng mới đủ lý lẽ để hỏi cận kề.

Nhưng nàng chưa hỏi, Du Tử Nha lại tiếp:

- Tuy nhiên, nếu môn công đó chỉ có hại mà không có lợi cho người luyện, thì chẳng hóa ra kẻ sáng chế là ngu ngốc lắm sao ? Mà người muốn luyện nó, nếu biết là có hại mà còn khổ luyện, cũng chẳng hóa ra ngu ngốc lắm sao ? Phàm kẻ ngu ngốc, thì còn sáng chế được gì, hay luyện tập được gì ! Cho nên, người sáng chế phải là tay kỳ tài.

Rồi lão tiếp luôn:

- Chẳng qua, môn Giá Y Thần Công còn có một bí quyết khác nữa. Bởi ít người hiểu biết bí quyết đó, nên chẳng ai dám luyện nó mà thôi !

Mộ Dung San San hỏi:

- Bí quyết chi nữa ?

- o O o -